

в какво състояние се намират душите.

Горделивците са принудени да вървят съвсем бавно, наведени под тежестта на огромни камъни, така, че не могат да вдигнат главата, ~~еще~~ която някога са държали тъй високо и надменно изправена; близо до графа Омберто Алдобрандески ~~е~~ пристъпва тъй унижен Одериги да Губио, прочутия миниатюрист, който разпознава Данте и печално му говори за суетата на светската слава. ~~Завистливците са жлезави и жлезави~~ Очите на завистливците са ушити с железен конец, а дрехите им се състоят само от една проста власеница; те се облягат на планината, като се поддържат взаимно един други. Поетът говори с Сапия, жена от Сиена, която пожелава от завист гибелта на противниците си и когато ги видяла победени в сражение

*volse in un' lancia faccia
guidando a bio: "Omai più non ti temo"*

*(Мисля, тъй гордо си лице
изглежда пак -
"Ом май се не боя - казах на Бога,
кат она коя излязал в стихията си аз.")*

след това говори и с двама благородни романьоли, Гуидо дел Дука и Риниери да Калболи, които съжаляват за покварата разпространена в долината на река Арно и загасването на рицарските добродетели в тяхната Романия.

Третият корниз е изпълнен с гъст дим сред който се движат гневливите; само един от тях, Марко Ломбардо, разговаря с поета за ~~вълшебство~~ покварата в света. ~~Потнажливците са жлезави~~ като намира причината за това в лошия пример, който дава Черквата, загрижена повече за светските си интереси. Още по-набързо става разговарянето с ленивците, които трябва непрекъснато да тичат в своя кръг, без да се спират. Ала вече се мръква и Данте заспива като сънува някаква безобразна жена, която почва полека-лека да му се струва по-приятна, ала най-сетне разкрива вътрешната си грозота. Виргилий му обяснява, че тя е символ на фалшивите земни блага, любовта към които се изкупва в ~~средни~~ следващите кръгове.

Скъперниците и расипниците лежат по очи, вързани, на земята; между тях се намират двама велики хора: папа Адриан V, който стигнал до върха на почестите, разбрал, че "в тях не се успокоява сърдцето" и като разкрил "измамния свят", се обърнал към небето; и Хьго Капет, основателя на френската династия, гордо възмутен от злината на своите потомци.

Внезапно цялата планина се разтреперва и се зачува песента "Слава в вишних ~~Бог~~ *Бог*", защото някоя душа се е вече пречистила и може да се качи на небето. И ето, че тази душа се придружава от двамата поети и казва, че е латинския поет *Стаций*, ~~който почва да~~ *хвали* ~~нещо~~ *Виргилий*, като го нарича свой вдъхновител, без да знае, че говори с самия него; това кара Данте леко да се усмихне, подир което следва сцена с нежна и затрогваща човечност, в която душата познава великия поет. Така те се изкачват към седмия кръг, където намират лакомците